

Szabó J. Róbert lelkipásztor

MAGNIFICAT: MAGASZTALJA LELKEM AZ URAT!

Alapige: Lukács 1,46-55.

Advent' 2016. 1. vasárnap

I Pénteken iskolaügyi értekezleten voltam. Mint minden egyházi rendezvény, kötelezően ez is, énekléssel és igehirdetéssel kezdődött. Kb. 230-an ültünk a budapesti teológia dísztermében, akik együtt énekeltünk, és együtt hallgattuk az igehirdetést. Szépen szólt az ének. Dörgött. Szépen szólt a lelkész. A közelgő adventről beszélt. Egyszer csak azon vettem észre magam, hogy végig néztem rajtunk. Vajon hogyan lát bennünket Jézus? Ő, aki belénk lát, oda a felszín alá, a szívünkbe? Isten szavai jutottak eszembe: „*Elegem van az égő-áldozati kosokból, a hízott marhák kövérjéből! ... Ki kívánja tőletek, hogy eljőjetekek, hogy megjelenjetekek előttem, és tapossátok udvaromat? ... Ünnepeiteket gyűlölöm én, terhemre vannak, fáraszt elviselni. ... Mossátok tisztára magatokat!*”¹

Új advent kezdődik el a mai nappal. És Jézus rajtunk is végig néz. „*Énekeljetekek új éneket az Úrnak...*”² „*Isten iránti őszinte hálával énekeljetekek...*”³ Tudunk még így énekelni, vagy az idén is csak a megszokott régi nótát fogjuk fújni? „*Elegem van... Ki kívánja tőletek, hogy eljőjetekek... fáraszt elviselni...*” – ti is halljátok az Úr hangját? Bárcsak hallanátok! Bárcsak mindannyian meghallanánk! És ez az advent valami újat kezdhetne el bennünk!

Advent négy vasárnapján „az első század énekeskönyvét” hozom elétek, azt a négy éneket, és azt a négy embert, akinek az életében megszólalhatott az az új ének, amit az Úr tőlünk is vár ezen az adventen (is)! Először **Máriának**, Isten anyjának énekét!

Felolvasni: Lukács 1,46-55!

Máriával valami hihetetlen dolog történik! Meglátogatja őt Gábrriel, Isten angyala, hogy átadja neki Isten üzenetét: „*A Szentlélek száll rád, és a Magasságos ereje árnyékoz be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának.*”⁴ És énekében mégsem magáról énekel, nem azt éneklimeg, hogy milyen kiváltságos ember lett belőle a „nevenincs” názáreti parasztlányból. Mária Istenről énekel! Éneke Istent állítja a középpontba, és Istent magasztalja csodálatos tetteiért!

Mária túlradó örömmel énekel, Isten szeretetével betöltekezve, de éneke nem válik szirupossá és csöpögőssé. Ez a lány alázatos egyszerűséggel énekel, mindvégig úgy, mint aki tudja, meg nem érdemelt a kegyelem, amelybe Isten fogadta őt. *A világirodalom legszebb éneke ez, egy himnusz, amely egy Istenben gyönyörködő ember szívéből árad, és az Úr igazságáról, hatalmáról, és kegyelméről szól.*

Litér, 2016. november 27.

MAGNIFICAT: magasztalja Ielkem az Urat! – Lukács 1,46-55

Hogyan hozzam közel hozzátok Mária énekét? Olyan ez, mint amikor sétálsz az utcán, utazol a buszon, vezeted az autódat, és egyszer csak eszedbe jutnak azok, akiket nagyon szeretsz. Visszaemlékszel egy együtt átélt vidám, egy együtt megélt különleges meghitt pillanatra, és mosollyal telik meg a szíved, és ragyogni kezd a lelked! Szeretsz és szeretnek! Biztonságban vagy, haza érteztél! És akkor megtelik a szíved valami nagyon mélyről fakadó hálával, és ha szégyellnéd, és nem vezetnél, legszívesebben ugrálnál örömdben.

Hát, valami hasonlót érezhetett Mária, és még valami ennél is többet! Ismerjük mi ezt az örömet? Lehet ez az advent egy „szerelmes advent”, amikor újra megtelik a szánk nevetéssel, a szívünk mosollyal, mert rácsodálkozunk és gyönyörködni kezdünk mi is a mi Urunk igazságában, hatalmában, és kegyelmében?

3 De menjünk közelebb, és hallgassunk bele abba, hogy mit is énekel Mária Isten igazságáról, hatalmáról és kegyelméről!

3.1. Mária magasztalja az Urat azért, ahogy mindezt megtapasztalta a személyes életében. Arról énekel, hogy személyesen átélte, hogy Isten az ő szabadító Istene, aki megalázott voltában is rátekintett és nagy dolgokat tett vele.

3.1.1. Mária Istent megtartójának, szabadítójának nevezi. Ez a lány tehát nem látta többnek magát, mint aki volt. Nem látta magát Isten anyjának, nem gondolta magát társmegváltónak, az emberiség anyjának, az ég királynőjének. Embernek mondta magát, mint aki maga is szabadításra szorul, aki Isten kegyelme nélkül elveszett, akár csak mi. **Máriának ez az éneke megtanít minket nemcsak arra, hogy ne gondoljuk többnek Máriát, mint ami, hanem arra is, hogy magunkat se gondoljuk többnek, mint amik vagyunk.**

3.1.2. Mária hálás volt azért, mert Isten megtartja az életét. Megalázottnak nevezi magát, ami egyszerre jelenti társadalmi helyzetét, és egyszerre a helyzetet, amibe azzal került, hogy menyasszonyként azzal kellett a világ elé állnia, hogy terhes.

Mondjuk ki: ez a lány egy senki volt. „Nem az elithez tartozott, nem is a középosztályhoz, hanem ahhoz a leszakadt réteghez, amelyik a városok szélein él, akiknek nincs megélhetési tartaléka, akik napról napra élnek a feljebb és előrébb jutás reménye nélkül. Olyan emberi sorsról van itt szó, akiket már észre sem vesznek, mert nem számítanak. Egy szegény fiatal lány, egy szegény iparos vőlegénnyel.”⁵

És megalázott volt azért, mert a házasságon kívül lett terhes. Képzeljétek el, hogy Mária majd odaállt a jegyese József, meg a szülei meg kis falujának lakói elé, és bejelentette nekik, hogy terhes! Vajon ki hitt neki? Hogyan lehetett elmondani azt, amit átélt? – „Tudjátok megjelent egy angyal, és azt mondta, hogy rám száll majd a Szentlélek, és teherbe esem. Így történt!” – „Mi?! Ki?! Hogyan?! A Szentlélek?! Na, ne nézz bolondnak minket Mária!” Mária „meséje”

MAGNIFICAT: magasztalja lelkem az Urat! – Lukács 1,46-55

bizonyára sokaknál „kiverte a biztosítékot”! Vállalni kellett, hogy a kíméletlen gúny és megvetés tárgya lesz. Sőt, a törvények szerint akár még halálra is kövezhették!

3.1.3. Mária nem általánosságban beszél Istenről, mint megtartóról. Figyeljétek meg, hogy Mária éneke elején egyes szám első személyben beszél! Azt mondja: „... *ujjong az én lelkem megtartó Istenemben*”. Mária számára Isten szabadítása személyes tapasztalat, amit átélt, amiről nem másoktól hallott vagy amiről olvasott valahol.

Megtapasztaltad már ezt az ujjongó örömet? A megszabadíttatás örömét? Vagy többnek gondolod magad annál, elfogadd: neked is szükséged van Szabadítóra? Vagy inkább az akadályoz, hogy meglásd: az érdeemteleneket, az alkalmatlanokat választotta ki Isten magának?

3.2. Mária azonban nemcsak a személyesen átélt szabadításért magasztalja Istent! Ez a lány tovább lát önmagánál, és gyönyörködik az Úr az emberiség történelemében megmutatott igazságában, hatalmában és kegyelmében!

Nemcsak annak örül, hogy őt Isten kegyelmére méltatta, hanem annak is, hogy ezt megtette és megteszi ezt, újra és újra, nemzedékről-nemzedékre a történelemben. Ez az egyszerű názáreti lány semmit sem tudhatott a világ nagyságáról, a világtörténelemben felbukkanó és eltűnő superhatalmakról, az ő érdekeiket szolgáló politikai és gazdasági játszmákról. De ezek nélkül is tudta, hogy a történelmet nem ezek irányítják, hanem azt nagyon is az Isten tartja a kezében!

Emlékeztek mit mondott József a testvéreinek: „*Ti rosszat terveztetek ellenem, de Isten terve jóra fordította azt, hogy úgy cselekedjék, ahogyan az ma van, és sok nép életét megtartsa.*”⁶ Mária is, József is Istenre támaszkodva nézett a jövőbe, és hitték: még akkor is, ha a dolgok szörnyen állnak, megváltoztathatatlanak látszanak, de Isten akkor is véghez viszi az ő isteni tervét mind a személyes életünkben, mint a világtörténelem színpadán!

3.3. Mária ezért énekel a jövőről múlt időben! Észrevettétek ezt? Mária úgy énekel a hatalmasok bukásáról, a megalázottak felemeléséről, az éhezők jóllakásáról, mint ami már bekövetkezett volna.

Pedig a hatalom trónja ma is áll, csak a fenekek változtak és változnak a történelemben, amelyek azon ülnek. A felfuvalkodottság is a régi, mint ahogy az Isten és ember ellenes magatartás is, csak a felfuvalkodók személye cserélődik a világtörténelem színpadán. A gazdagok pedig egyre gazdagabbak lesznek, miközben a szegények egyre szegényebbek.

MAGNIFICAT: magasztalja lelkem az Urat! – Lukács 1,46-55

S ha mindez így van, már pedig így van, akkor miről énekel ez a lány? „Valaki azt gondolhatná, hogy Mária mégiscsak egy naiv butácska kislány, aki nem érti a világ folyását.”⁷

De ez az egyszerű názáreti lány nagyon is tudta miről énekel! És ő nem arról énekelt, amit mindenki lát, hanem arról, amit Isten értetett meg vele! Arról, hogy Isten terve és célja megállíthatatlanul halad előre a világtörténelemben. Az ember is méri az időt, de Isten órája egészen másként jár! Nem késik és nem siet. Minden pontosan akkor történik, amikor azt az Úr előre eltervezte!

A történelem emberi szereplői mindig változnak, de Isten igazsága, hatalma és kegyelme rendíthetetlenül állandó! Ahogy a Biblia tanítja: „*Ő mindig ugyanaz, és nem változik...*”⁸. Emberi hatalmak jöttek, felfuvalkodott szívvel alázták Isten és megaláztak népeket, de mindig jött az Úr, aki megmutatva igazságát, hatalmát és kegyelmét szétszórta és megsemmisítette őket. És így fog ez menni, amíg világ a világ, és véget nem ér az emberi történelem.

Azzal, hogy Mária múlt időben énekel Isten tetteiről, azokról is, amelyek még nem lettek valósággá, valójában még határozottabban beszél Isten igazságáról, hatalmáról és kegyelméről. Ami sohasem valami, ami **lesz**, hanem ami a folyamatos **volt!**

4 **Látod-e ezzel a határozottsággal a világ jövőjét és benne a te jövődet Krisztusban?** Úgy, mint amit Isten már előre elrendezett és nem jövő, hanem múlt időben beszélhetünk róla?

Minden kész. Te is részese vagy annak, hogy Isten a te szabadító Istened, örök életet ajándékozott neked és mindazoknak, akik „*várva várják az ő megjelenését.*”⁹ ÁMEN!

¹ Ézsaiás 1,11-16.

² Zsoltárok 96,1.

³ Kolossé 3,16b.

⁴ Lukács 1,35.

⁵ Idézet Gyimóthy Zsolt „A legszebb adventi ének.” című igehirdetéséből.

⁶ 1Mózes 50,20.

⁷ Idézet Gyimóthy Zsolt „A legszebb adventi ének.” című igehirdetéséből.

⁸ Jakab 1,17b.

⁹ Idézet Gyimóthy Zsolt „A legszebb adventi ének.” című igehirdetéséből. – 2Timóteus 4,8.